

Hoofdstuk 1

Allebei in een dikke trui gehuld kwamen Ellis en Thelma de trap af.

‘Goeiemorgen, boeven!’ begroette hun vader hen vrolijk toen ze achter elkaar de huiskamer binnenstommelden.

‘Hoi, pap’, klonk het lusteloos uit twee monden.

‘Hé, niet zo somber! Niet goed geslapen?’ vroeg meneer Bongers. ‘Of zijn jullie vandaag met je verkeerde been uit bed gestapt?’

Ellis en Thelma haalden hun schouders op en gaven geen antwoord. Hun vader keek hen met gefronste wenkbrauwen aan, maar dook daarna weer in zijn krant. Ze waren natuurlijk weer eens te laat naar bed gegaan, dacht hij. Uit ervaring wist hij dat zijn dochters stil waren als ze te weinig hadden geslapen. Dan kon je ze maar beter met rust laten. Na een kop thee en een boterham zouden ze vast wel bijtrekken.

De kamerdeur ging open en de stem van mevrouw Bongers zei: ‘Ga maar vast naar binnen, jongens. Ik haal jullie pap.’ Onder luid gekraai kwam de jongste tweeling Bongers binnenwaggelen. Lex en Leo waren de kleine broertjes van Ellis en Thelma. De meisjes hadden de jongentweeling ‘de Loe-Loe’ gedoopt, omdat ‘Lexje en Leootje’ naar hun mening veel te lang was.

De jongetjes dribbelden op hun dikke beentjes naar de tafel, gingen op hun tenen staan en keken hevig geïnteresseerd naar het pak hagelslag dat verleidelijk dichtbij stond. Lex strekte zijn mollige armpjes uit en trok het pak om.

Geschrokken staarde de peuter naar de bruine chocoladekorrels die van de tafel op de grond stortten.

Leo kraaide het uit van plezier. Hij liet zich op zijn knieën zakken, boog zich voorover en begon als een kleine poes aan de berg lekkers te likken.

Lexje, bekomen van de schrik, aarzelde geen moment en volgde het voorbeeld van zijn broertje.

Het was zo'n grappig gezicht, de twee hummels die op hun knietjes de hagelslag zaten op te likken, dat Ellis en Thelma het uitproestten van het lachen. Ook hun vader schoot in de lach, hoewel hij vond dat hij zijn zoontjes ernstig moest toespreken en dat even later ook deed. Maar de Loe-Loe ging – aangemoedigd door het gelach van hun zusjes – rustig door met likken.

Spikkel, de hond, rende de kamer binnen. Enthousiast kwispelde hij met zijn staart. Als groet snuffelde hij even aan Ellis' hand, wreef zijn vochtige hondensnuit als een 'goeiemorgen' tegen Thelma's been en vond toen dat hagelslag van de grond likken eigenlijk een karwei was dat alleen geschikt was voor honden. Hij blafte even, gaf eerst Lexje een duw en daarna Leootje. Met een zachte plof vielen de jongetjes om.

Ze wilden net diep verontwaardigd een keel opzetten toen ze zagen dat Spikkel de rest van de hagelslag begon op te likken. Lexje haalde met zijn armpje uit naar de hond. Leo kroop overeind en probeerde nog te redden wat er te redden viel van de lekkere chocoladekruimels. Lexje aapte zijn broer weer na. Ze moesten wel snel zijn, want Spikkel bleek een kampioen in het hagelslag likken!

Ellis en Thelma schoten opnieuw in de lach toen ze de drie bezig zagen en moedigden hun broertjes aan: 'Kom op, Loe-Loe! Laat Spikkel niet alles opeten!'

Mevrouw Bongers kwam binnen met twee kommetjes pap

en zag de Loe-Loe over de grond kruipen. Ze wilde roepen dat de jongetjes netjes op hun stoeltjes moesten gaan zitten, maar toen ontdekte ze waarom de jongens over de grond kropen. Waarom ze zulke rare bewegingen maakten ... Even was ze stomverbaasd, maar toen barstte ze, net als de tweeling en haar man, in lachen uit.

‘Mam, dit is gááf!’ riep Thelma, en Ellis, die de tranen van het lachen uit haar ogen veegde, zei: ‘Zonder Loe-Loe zou het hier heel saai zijn!’

Mevrouw Bongers knikte. Pretlichtjes fonkelden in haar ogen. ‘Leo! Lex! Wie heeft die hagelslag omgegooid?’ riep ze toen, omdat ze vond dat ze er toch iets van moest zeggen.

Maar ze verwachtte geen antwoord van haar zoontjes, want die begrepen nauwelijks wat ze vroeg.

Het laatste korreltje was intussen opgelikt. Spikkel kwam braaf bij zijn twee bazinnen zitten. Lex en Leo keken hun moeder met onschuldige gezichtjes aan. Mevrouw Bongers schudde haar hoofd. ‘Nou, dit is een fraai begin van de dag’, zei ze, maar het klonk niet erg boos.

Ze schonk thee in voor haar man, voor de oudste tweeling en voor zichzelf. De jongens werden in hun stoeltjes gezet en kregen een beker melk.

‘Hoef ik vanmorgen geen boterham, mam?’ vroeg Thelma huiverend, terwijl ze met een vies gezicht naar het brood op tafel keek.

‘Ik heb ook helemaal geen trek!’ zei Ellis. Haar stem trilde.

‘Wat is er met jullie aan de hand?’ vroeg mevrouw Bongers verbaasd.

‘Niets’, zei Thelma vlug.

‘Niets’, viel haar zusje haar bij. Ellis’ stem trilde opnieuw, maar deze keer niet van afschuw voor de boterham. ‘Ik heb het zo koud’, zei ze. Haar tanden klapperden.

‘Koud?’ herhaalde mevrouw Bongers stomverbaasd. ‘Het is

heerlijk weer, schat!' Ze keek haar dochters onderzoekend aan. 'Geen boterham? Zijn jullie misschien ziek?' vroeg ze toen bezorgd.

'Nee, we zijn niet ziek!' riep Ellis iets te vlug en Thelma voegde er iets te opgewekt aan toe: 'We voelen ons kiplekker, mam! Alleen een beetje rillerig. Er staat vast veel wind.'

'Hm ... daarom hebben jullie die dikke truien aan?'

'Ja, we hadden het koud', rilde Thelma.

Mevrouw Bongers legde een hand op Ellis' voorhoofd en daarna geschrokken op dat van Thelma. 'Jullie hebben koorts, dames!' riep ze.

'Nee hoor, mam, echt niet', zei Ellis.

'Natuurlijk hebben we geen koorts.' Thelma schudde heftig haar hoofd.

'Toch wil ik dat jullie even je temperatuur opnemen voor jullie naar school gaan', zei mevrouw Bongers. Ze gaf Lex en Leo intussen om beurten een lepel pap.

'We hebben geen koorts, mam', herhaalde Thelma. 'We hoeven niets op te nemen.'

'Nee hoor, mam!' riep Ellis. 'We moeten wel naar school, want vandaag komt er een man met allerlei dieren.'

'Ja, witte muizen, ratten ...' somde Thelma op.

'En een aap en een opgezette krokodil', wist Ellis. 'En vogels en een slang!

'Ja, een levende slang!'

'Daar moeten we natuurlijk bij zijn!'

'Dat willen we voor geen goud missen.'

Smekend keken de meisjes hun moeder aan. Elke andere dag zouden ze gejubeld hebben als ze met koorts thuis mochten blijven, maar vandaag niet.

'Beesten of geen beesten, ik wil dat jullie je temperatuur opnemen', zei mevrouw Bongers.

De tweeling mopperde dat ze niet van suiker waren, maar hun moeder luisterde niet naar hun protesten en hield vol dat ze eerst hun temperatuur moesten opnemen.

‘We trekken heus wel een dunnere trui aan’, probeerde Thelma en Ellis riep: ‘Ik eet deze boterham op, helemaal!’ Maar hun moeder hield voet bij stuk.

‘Ik heb jullie vannacht flink horen hoesten’, zei meneer Bongers.

‘Ik ook! Jullie gloeien allebei en jullie hoesten al een paar dagen heel lelijk’, zei mevrouw Bongers bezorgd. ‘Ik vind het beter dat jullie een dagje thuisblijven, zelfs al zouden jullie géén koorts hebben.’

‘Mám!’ klonk het verontwaardigd uit twee monden.

‘Ik ben het met mam eens’, zei meneer Bongers.

‘We mogen dus helemaal niet naar school, ook niet als we géén koorts hebben?’ vroeg Thelma. Vol afschuw keek ze eerst haar moeder aan en toen haar vader.

Mevrouw Bongers grinnikte. ‘Tjonge, wat een enthousiasme om naar school te gaan. Nooit geweten dat ik zulke leergierige dochters had! Maar,’ voegde ze er weer ernstig aan toe, ‘gaan jullie even naar boven. Er liggen twee thermometers in het medicijnkastje. Neem je temperatuur op. Ik kom zo naar boven.’ Ze zuchtte diep, keek haar dochters aan en voegde eraan toe: ‘Jullie gezichten bevallen me niet. Jullie kijken ziek uit je ogen. En gisteravond hebben jullie ook al weinig gegeten, terwijl we nog wel rode kool met appeltjes aten. Daar zijn jullie anders dol op.’ De tweeling begreep dat er niets anders op zat dan te gehoorzamen. Samen liepen ze de kamer uit.

‘Eerlijk gezegd geloof ik echt dat ik een beetje ziek ben’, zei Thelma terwijl ze de trap op liepen.

‘Ik ook’, zei Ellis. ‘Als die man vandaag niet op school kwam met zijn dieren, kroop ik nu graag weer in bed.’

‘Jááá! Met een warme kruik.’

‘Slapen ... uren slapen ...’

‘Maartje op school was ook ziek. Griep.’

‘Hebben wij vast ook!’

‘En uitgerekend vandaag!’

‘Eindelijk is er iets te beleven op school en uitgerekend dan worden wij ziek!’

‘En als we een of andere walgelijke repetitie hebben, zijn we nóóit ziek.’

Op de badkamer staken ze allebei een thermometer in hun mond.

‘Ik geloof dat ik wel 100 graden heb’, brabbelde Ellis met de thermometer onder haar tong.

‘Hou op, gek! Dan zou je koken’, brabbelde Thelma verontwaardigd terug.

‘Ik héb ook het gevoel dat ik kook’, zei Ellis. Ze huiverde.

‘Ja, dat zie ik!’ Thelma wees lachend naar het kippenvel op Ellis’ arm.

‘Ik bedoel dat ik het ene moment het gevoel heb dat ik in brand sta en het volgende moment alsof iemand een emmer ijskoud water over mijn rug gooit.’ Ellis deed haar ogen dicht. Eigenlijk kon de man met de dieren op school haar niet zo veel meer schelen. Ze wilde naar bed. Lekker onder haar dekbed kruipen en slapen ...

Mevrouw Bongers kwam de badkamer binnen en haalde voorzichtig de twee thermometers uit de twee monden. Hoewel ze erop voorbereid was dat Ellis en Thelma koorts zouden hebben, schrok ze vreselijk toen ze zag hoe hoog de temperatuur was.

Thelma had 39.8 en Ellis 40! ‘Onmiddellijk naar bed!’ riep mevrouw Bongers bezorgd. Thelma sputterde nog even tegen, maar Ellis begon zich gedwee uit te kleden. ‘Mogen we een kruik?’ vroeg ze klappertandend.

‘Natuurlijk’, zei haar moeder. ‘Trek je pyjama maar aan en dan allebei terug in jullie bedden.’

In de kamer van de tweeling deed mevrouw Bongers het raam dicht. ‘Ik ga dokter Veerman bellen’, zei ze. ‘Lieve help, rond de 40 graden koorts, veel te hoog, zeker voor ’s morgens! En jullie wilden gewoon naar school?’

‘Die man met die dieren zou komen’, mompelde Ellis.

‘Dat missen jullie nu en dat is niet leuk, dat begrijp ik. Maar jullie koorts is veel te hoog!’

‘Ik zou best een paar witte muizen willen hebben,’ zei Thelma, ‘maar géén slang!’ Ze kroop in bed en trok huiverend het dekbed op tot onder haar kin.

‘Ellis, kruip jij er ook in?’ zei mevrouw Bongers. ‘Jullie zijn flink ziek.’

‘Mag ik alsjeblieft iets te drinken, mam?’ vroeg Ellis terwijl ze onder haar dekbed schoot. ‘Ik heb een verschrikkelijke dorst.’

‘Natuurlijk! Drinken is heel belangrijk’, zei haar moeder terwijl ze Ellis onderstopte. ‘Ik breng jullie een kan limonade en twee glazen.’

Thelma kreeg een hoestbui en haar moeder keek nog bezorgder. ‘Ik had jullie gisteravond na het eten niet meer naar buiten moeten laten gaan’, zei ze zachtjes. ‘Jullie zijn al een paar dagen zó verkouden.’ Ze streek Thelma over haar wang.

Daarna liep ze vlug naar beneden. ‘Ellis en Thelma hebben allebei tegen de 40 graden koorts’, zei ze tegen haar man.

‘Tjonge, dat is behoorlijk hoog!’ zei meneer Bongers geschrokken. ‘Bel de dokter maar.’

Mevrouw Bongers knikte.

In de keuken vulde mevrouw Bongers twee kruiken en ze maakte een kan siroop klaar. Toen ze bovenkwam, lagen haar dochters met hun ogen dicht, maar toen er limonade

voor hen werd ingeschonken, dronken de meisjes hun glas gulzig leeg.

‘Mmm, heerlijk’, zei Ellis toen haar moeder de warme kruik onder haar dekbed stopte.

Toen ze hetzelfde bij Thelma deed, zei die alleen maar met haar ogen dicht: ‘Dank je, mam. Ik slaap al bijna!’

‘Ik laat de deur open’, zei mevrouw Bongers. ‘Roep maar als jullie me nodig hebben. En probeer wat te slapen. Slaap is meestal het beste medicijn.’ Op haar tenen liep ze naar de deur. Even later hoorden Ellis en Thelma haar de trap af gaan.

‘Voel jij je ook zo rot?’ fluisterde Thelma.

‘Nou! Vreselijk! En ik heb pijn in mijn zij. Bij elke zucht doet het zeer’, antwoordde Ellis.

‘Ik heb ook pijn in mijn zij. En als ik hoest, voel ik het nog meer.’

‘We zijn goed ziek.’

‘Heel erg ziek’, kreunde Thelma.

Ellis gaf geen antwoord meer. Ze voelde zich opeens zo naar dat zelfs praten haar te veel was.

Toen mevrouw Bongers een half uur later bij haar dochters kwam kijken, mompelde Ellis in haar koortsige slaap iets over witte ratten en rode muizen. Thelma sliep met vuurrode wangen van de koorts.

‘Ik hoop dat de dokter gauw komt’, mompelde ze. ‘Dit ziet er niet goed uit.’

Hoofdstuk 2

De tweeling Bongers bleek inderdaad heel ziek. Met een bezorgd gezicht keek de dokter mevrouw Bongers aan. ‘Longvliesontsteking’, zei hij ernstig. Mevrouw Bongers schrok. Veel wist ze niet van deze ziekte, maar het klonk eng genoeg. Ze herinnerde zich dat een vriendinnetje vroeger op school dat had gehad. Dat meisje was wel een half jaar ziek geweest. De dokter gaf haar een recept. ‘Geeft u hun allebei om de vier uur een pil. Ook ’s nachts. Houd hen warm. Ik kom vanmiddag terug om hun een injectie te geven.’

Mevrouw Bongers knikte. ‘Ik zal meteen even naar de apotheek gaan om de medicijnen te halen en ik zal er zeker voor zorgen dat ze warm in hun bed blijven. Is het gevaarlijk, dokter?’

De dokter schudde zijn hoofd. ‘Het is een ernstige ziekte, maar niet gevaarlijk. Maakt u zich niet te veel zorgen. Ze zijn sterk, die twee.’ Even grinnikte dokter Veerman. ‘Het is een echte tweeling’, zei hij toen. ‘Zelfs longvliesontsteking moeten ze tegelijk krijgen.’

Mevrouw Bongers lachte. ‘Ja, ze doen alles samen’, zei ze. ‘Sterkte’, zei de dokter. ‘Tot vanmiddag, dan kom ik terug voor de injectie.’

Mevrouw Bongers bracht de dokter naar de deur. ‘Het is toch niet besmettelijk?’ vroeg ze. ‘Ik denk aan de jongetjes.’ Ze konden de twee peuters in de kamer horen kraaien en brabbelen.

‘Nee hoor’, stelde de dokter haar gerust. ‘Maakt u zich over de jongens maar geen zorgen.’ Hij grinnikte opnieuw.

‘U hebt een spannend bestaan met twee tweelingen!’

‘Er is niets leukers dan tweelingen’, zei mevrouw Bongers glimlachend. ‘Alleen moeten ze niet allemáál tegelijk ziek worden!’ Met een gefronst voorhoofd en een ernstige blik in haar ogen duwde mevrouw Bongers de deur achter de dokter dicht. Ze liep naar de kamer en keek even of de Loe-Loe geen kattenkwaad uithaalde, maar de jongens zaten tevreden in de box en bouwden een toren van blokken. Vlug liep ze de trap weer op.

‘Mam, mag ik nog wat drinken?’ vroeg Thelma met schorre stem. Ellis draaide rusteloos van haar ene zij op haar andere. Zij was het ziekste van de twee. Het leek wel of ze haar moeder niet meer herkende. Toen mevrouw Bongers zich over haar heen boog riep ze bang: ‘Nee! Nee! Weg! Weg!’ De tranen sprongen mevrouw Bongers in haar ogen.

‘Dorst ...’ fluisterde Thelma.

Wat waren de kinderen ziek. En ze hadden vanmorgen nog naar school gewild ...

‘Wat hebben we, mam?’ vroeg Thelma nadat ze het tweede glas limonade dat haar moeder haar gaf ook in één keer had leeggedronken.

‘Longvliesontsteking’, antwoordde haar moeder. ‘Niet echt gevaarlijk, maar wel lastig en het kan lang duren. Ga maar weer slapen. Heb je nog pijn?’

‘Een beetje. Als ik hoest, doet het pijn,’ zei Thelma. Haar moeder streek over haar rode wang. ‘Probeer wat te slapen’, zei ze.

Toen dokter Veerman tegen de avond terugkwam, lag Thelma ook te ijlen van de koorts. De meisjes mompelden, praatten en kreunden. Ze herkenden hun ouders niet en de dokter evenmin.

’s Nachts waakten meneer en mevrouw Bongers om beurten bij de tweeling. Tegen de ochtend leken de twee meisjes

wat kalmer te worden. Ze woelden niet meer zo onrustig en mompelden niet steeds allerlei onverstaanbare woorden. Uitgeput van de zorgen en de slaap viel mevrouw Bongers in de stoel tussen de twee bedden in slaap. Ze werd pas wakker toen haar man de kamer binnenkwam om te vragen hoe het nu ging.

Hoewel de dokter haar nog een keer verzekerd had dat er geen echt gevaar voor de tweeling bestond, had mevrouw Bongers toch het gevoel dat longvliesontsteking de ernstigste ziekte was die een kind kon krijgen. Elke keer als ze de kamer van Ellis en Thelma binnenkwam, viel het haar op hoe mager de gezichten van de kinderen waren en zelfs de rode wangen konden niet verbergen hoe doorschijnend hun huid was geworden.

Zes dagen later was mevrouw Bongers zelf doodmoe. Ze verpleegde de ernstig zieke meisjes en had daarbij nog de zorg voor de andere tweeling. Meneer Bongers was nu ook bezorgd om zijn vrouw. Hij moest zelf twee dagen weg voor zijn werk en daarom belde hij zijn zus Suus op in Amsterdam, maar die lag zelf met griep in bed. Ze beloofde te komen zodra ze beter was, maar dat kon nog wel een dag of twee, drie duren.

Toen dacht meneer Bongers opeens aan de buurvrouw. Misschien was het een beetje raar om aan mevrouw Van der Gracht te vragen of ze vannacht bij de tweeling wilde waken, want het boterde niet zo best tussen mevrouw Van der Gracht en de meisjes. Maar, dacht meneer Bongers, hadden Thelma en Ellis ook niet een keer voor mevrouw Van der Gracht gezorgd toen ze ziek was? Hij grinnikte even. Hij herinnerde zich hoe de tweeling toen op onderzoek was gegaan in het huis van mevrouw Van der Gracht. In de kelder hadden ze van een fles wijn gedronken,

denkend dat het druivensap was. Tjonge, ze waren er ziek en misselijk van geweest. Misschien was het toch zo gek nog niet om mevrouw Van der Gracht te vragen of ze wilde komen.

De buurvrouw was meteen een en al bezorgdheid toen meneer Bongers haar vertelde dat Thelma en Ellis ernstig ziek waren.

‘Ik wil u iets vragen’, zei hij. ‘Mijn vrouw is doodmoe na een hele week de zieke meisjes verplegen én ook nog voor de Loe-Loe zorgen. We hebben afwisselend bij onze dochters gewaakt. En ik moet nu voor mijn werk twee dagen weg en ben ook vannacht niet thuis. Zou u misschien een nachtje willen waken bij onze dochters?’

‘Natuurlijk!’ riep mevrouw Van der Gracht. ‘Ik doe nog even mijn afwas, ik verzorg Pietertje, de poes, en dan kom ik. Laat uw vrouw maar lekker gaan slapen. Ik mag dan misschien niet zo handig zijn, maar vanavond zorg ik ervoor dat de Loe-Loe gewassen in bed komt. En ik zal koken. Een van de weinige dingen die ik echt goed kan, is koken.’

‘Graag’, zei meneer Bongers. ‘Maar rekent u niet op veel eetlust van mijn vrouw en mijn dochters. Laat ze maar lekker slapen. Mijn vrouw kan morgen misschien wel weer ...’

‘Nee, laat uw vrouw maar even tot rust komen’, drong mevrouw Van der Gracht aan. ‘Als het morgenavond ook nog nodig is, kook ik weer.’

‘Hartelijk bedankt’, zei meneer Bongers toen mevrouw Van der Gracht hem naar de deur bracht.

‘Ik doe het graag’, zei ze.

Ze boog zich naar de rode kater aan haar voeten. ‘Nee, niet naar buiten, Pietertje! Het is veel te koud en je hebt niet eens je jasje aan! Blijf hier, Pietertje! Blijf hier, lieverd!’

Meneer Bongers beet op zijn onderlip. Logisch dat Ellis en Thelma zo’n hekel aan de rode kat van de buurvrouw had-

den, dacht hij. Een kat die een jasje aan moest om naar buiten te mogen!

‘Tot straks dan’, zei meneer Bongers tegen mevrouw Van der Gracht. ‘Ik ben blij dat u wilt komen.’

‘Tot zo! Stop uw vrouw ook maar in bed.’

Toen meneer Bongers zijn vrouw vertelde dat mevrouw Van der Gracht zou bijspringen, was ze heel blij. ‘Zie je wel,’ zei ze, ‘dat ze eigenlijk heel aardig is.’

Hoewel de moeder van de tweeling vond dat ze zo veel hulp van mevrouw Van der Gracht eigenlijk niet kon aannemen, was ze een kwartier later – toen ze heerlijk in bed lag – toch blij dat ze even kon bijkomen van alle vermoeienissen. Uren, nee, dágen kon ze slapen.

Ze deed haar ogen dicht en zuchtte diep. Het viel niet mee om in slaap te komen als er zo veel bange gedachten door je hoofd spookten.

Maar toen de buurvrouw een uurtje later kwam, lag mevrouw Bongers inderdaad in een diepe slaap. Meneer Bongers kon met een gerust hart vertrekken.

Ellis en Thelma sliepen ook, maar ze zouden het samen hebben uitgeproest van het lachen als ze hadden kunnen zien wat voor rare gezichten de buurvrouw trok toen ze de Loe-Loe probeerde over te halen zich te laten uitkleden en wassen.

En ze hadden het vast uitgeschaterd als ze hadden gezien dat Lex zo hard met zijn handjes op het water sloeg toen hij in bad zat dat mevrouw Van der Gracht kletsnat werd ... En ze hadden zich in tranen gelachen als ze hadden kunnen zien hoe Leo een stuk zeep door de hele badkamer liet schieten. Maar ze zouden ook hebben moeten toegeven dat mevrouw Van der Gracht eigenlijk veel aardiger was dan ze hadden gedacht. En als ze hadden geweten dat de buurvrouw een bot had meegebracht voor Spikkel en dat ze voor

Bengel, de poes, een extra bakje blikvoer had klaargezet, zouden ze het nauwelijks hebben geloofd. Een bot voor Spikkel, terwijl Spikkel de aartsvijand was van haar Pieter-tje!

Toen Thelma tegen de ochtend wakker werd en in het licht van het schemerlampje mevrouw Van der Gracht bij het raam zag zitten, dacht ze dat ze droomde. Mevrouw Van der Gracht! Hier op hun kamer? Waarom?

Toen herinnerde ze zich weer dat ze ziek waren, zij en Ellis. Ze keek naar het bed van haar zusje. Ellis sliep nog. Maar ... wat deed mevrouw Van der Gracht hier? En was het al avond? Dan had ze wel héél lang geslapen. 'Waarom ... bent u hier?' vroeg ze terwijl ze naar de knikkebollende mevrouw Van der Gracht keek.

'Oh, kind! Blijf rustig liggen', zei de buurvrouw geschrokken. 'Voel je je een beetje beter?'

Thelma schudde haar hoofd. 'We zijn nog steeds heel erg ziek', fluisterde ze. 'Al bijna een week.'

'Je moeder was doodmoe van al die onrustige nachten en de zorg voor jullie broertjes', legde mevrouw Van der Gracht uit. 'En je vader moest twee dagen weg voor zijn werk. Hij vroeg of ik het voor een nachtje kon overnemen. En dat heb ik gedaan.'

Thelma knikte. 'En Ellis slaapt nog', zei ze zachtjes.

'Inderdaad', fluisterde mevrouw Van der Gracht. 'Gelukkig is ze heel rustig. Haar ademhaling klinkt regelmatig, luis-ter maar.'

Thelma luisterde en knikte.

'Wil je iets drinken, Thelma?' vroeg de buurvrouw toen. Ze wees op twee kannen. 'Water? Limonade? Misschien een kop thee? Ik heb hier thee in een thermoskan.' Ze hield de thermoskan omhoog.

‘Graag een beetje water ...’ fluisterde Thelma. Ze voelde zich heel raar licht in haar hoofd.

Mevrouw Van der Gracht stond op, pakte de waterkan, schonk een glas vol en bracht het naar Thelma.

‘Dank u wel.’

Thelma ging rechtop zitten, nam dankbaar een grote slok van het water, zette het glas op het tafeltje dat tussen de twee bedden in stond en ging weer liggen.

‘Probeer nog wat te slapen. Overigens vind ik een slápende tweeling best gezellig’, zei mevrouw Van der Gracht op plágende toon.

Thelma glimlachte.

‘Doe je ogen maar weer dicht.’

Dat deed Thelma. Wat een rare gedachte dat mevrouw Van der Gracht nu bij hen zat te waken. Thelma schaamde zich een beetje. De buurvrouw was eigenlijk best aardig, terwijl Ellis en zij altijd alleen maar malle dingen over haar zeiden. Ze hadden vanaf de straat sneeuwballen in haar slaapkamer gegooid, ze hadden een keer haar kat Pietertje meegenomen en hem op zolder verstoppt. Ze hadden bij mevrouw Van der Gracht gelogeerd toen hun moeder in Keulen was omdat hun vader daar een ongeluk met de auto had gehad. Ze hadden de buurvrouw toen de schrik van haar leven bezorgd door er ’s avonds stiekem vandoor te gaan, hun moeder achterna, naar Keulen.

Thelma was zo moe door de koorts dat het niet erg lang duurde of de gedachten vervaagden en ze viel opnieuw in slaap.

Mevrouw Van der Gracht was blij dat de twee patiënten nu zo rustig sliepen. ‘Misschien halen ze binnenkort weer kattenkwaad uit’, zei ze zachtjes tegen zichzelf. ‘En word ik daar ook weer het slachtoffer van.’

Ze kon niet weten dat het nog héél lang zou duren voordat

de meisjes weer langs haar huis zouden komen, op weg naar school. En dat er een hele tijd voorbij zou gaan voordat de tweeling de rode kat Pietertje weer eens zou plagen.